

[Hagen Hagensen]

har det mindst lige så trangt som dem, der lever af folkepension. Hvorfor i alverden vil man ikke tænke på dem? I øvrigt er det en retfærdighedsgerning, at det bør gælde for alle.

Det er helt klart for vores vedkommende, at vi ikke kan medvirke til at gennemføre den del af lovforslaget.

Ellemann-Jensen (V):

Ministeren sagde, at han havde noteret sig modstand imod det forslag, der ligger her om at ændre personfradraget. Det må dog siges at være årets underdrivelse, når det klart fremgik af debatten, at det højst vil være socialdemokratiets medlemmer og højst 9 medlemmer af det radikale venstre, der vil stemme imod, at man fjerner 500 kroners forhøjelsen for andre pensionister.

Ministeren siger, at de forskellige ordførere lægger op til, at det ekstraordinære skal gøres ordinært, og henviser til, at disse 500 kr. i sin tid blev introduceret som led i EFs bestræbelser for, som det vist fint hedder, en koncentreret aktion til pleje af den økonomiske vækst. Der tror jeg ministeren husker galt; ellers kan han rette mig. Jeg mener, det var i anden omgang, da man forlængede det, at man brugte disse bekvemme 500 kroners ekstraordinære personfradrag – som man for øvrigt for længst havde tænkt sig at fortsætte med – som undskyldning for ikke fuldt ud at leve op til de aftaler, der skulle indgås ved et topmøde i Bonn, var det vist.

Jeg er glad for, at ministeren afkræfter, at socialdemokratiet ikke skulle ville leve op til besparelsesaftalerne. Det synes jeg var rarere at høre end den bemærkning, som socialdemokratiets ordfører i dag kom med under den første omgang.

Men der er behov for en yderligere stramning, siger ministeren, og ministeren har noteret sig, at der er temmelig mange, der erkender dette behov. Er det fint, så lad os finde nogle flere besparelser. Nu er dette ikke stedet at diskutere det, men som jeg gjorde opmærksom på i første omgang, accepterer vi gerne yderligere besparelser som led i den stramning, ministeren åbenbart ønsker sig.

Denne behandling og den skæbne, forslaget om personfradraget har fået, hvor ministeren nu kan se i øjnene, at det ikke bliver vedtaget – ministeren kan såmænd lige så

godt gå i gang med at lave det nødvendige ændringsforslag – har vist, hvordan det går, når man fuldstændig hovedkulds kaster sig ud i den slags ting uden på forhånd at undersøge mulighederne i folketinget. Der nytter det ikke noget, at ministeren siger, at han håber, vi under udvalgsarbejdet kan se på behovet for en yderligere stramning af finanspolitikken, for det skal vi ikke snakke om i skatte- og afgiftsudvalget. Man kan kun udtrykke håb om, at den fremgangsmåde, vi har været vidne til her, ikke bliver taget i anvendelse, når vi senere skal til at diskutere de lidt tungere ting i forbindelse med den nødvendige økonomiske stramning.

Glistrup (FP):

Jeg vil gerne brase ind som den grumme skovtrold, der ødelægger idyllen mellem fru Aase Olesen, hr. Hagen Hagensen og skatteministeren. Det var noget, som ministeren burde gøre til en vane, det, han gjorde den 15. ds., da han kom til skatte- og afgiftsudvalget. Forholdet er det, at dette land skal styres af folketinget, og når situationen er den, at regeringer som f. eks. den nuværende ikke har noget fast parlamentarisk grundlag i folketinget, kunne man selvfølgelig sige, at alle disse 179 stole skulle fyldes ud, hver gang der opstod et eller andet spørgsmål, og at man skulle træffe afgørelse ved første, anden og tredje behandling, som grundloven foreskriver, men det ville være særdeles upraktisk. Det ville imidlertid også være forkert, hvis ministeren opfylder sit job som minister, dvs. tjener – altså i denne forbindelse tjener for folketinget – på den måde, at han bare buldrede ud med det, som han nu engang syntes var rigtigt, og så på lykke og fromme håbede, at der nok ville vise sig en parlamentarisk dækning for det bagefter.

Derfor er den mellemvej at foretrække, som ministeren fulgte, da han pejlede situationen, når der var noget, han var i tvivl om. Selvfølgelig er det ikke noget forfatningsretligt, juridisk bindende tilsagn, der blev opnået sidste torsdag for ministeren i skatte- og afgiftsudvalget, da han efter bedste evne pejlede sig ind på situationen og søgte at finde ud af, om der nu var et flertal bag ved det eller ej, men da 70 plus 20 som bekendt giver 90, var der altså et flertal i form af de to store arbejderpartier, som gik ind for det, mini-